

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Spes & Fiducia, Cuius Iudicisqve Dei, Erga Homines In Hac
Vita Existentes, Firmata**

Stengel, Georg

[S.l.], 1645

§. 3. Frugalißimum S. Pauli & Antonij Eremitarum conuiuium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49823](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49823)

re, rogo, & quid epularum nobis attulerit, inspicere, & citius affer. Qui accurrens attulit piscem non modicum, quem nuper illa de fluvio prehenderat. At vir Dei, quid, inquit, fecisti, fili? quare ministra suam partem non dedisti? seca citius medium. & illi partem, quam nobis ministrando meretur, remitte. Fecit, uti iusserat, sumptaq; secum parte reliqua, ubi tempus reficiendi aderat, diuerterunt ad proximum vicum, & dato ad assandum pisce, se pariter, & eos, ad quos intrabant, gratissimo refecerunt conuiuio, predicante Cuthberto verbum Dei, atque eius beneficia collaudante. Collaudabimus & nos, si inde discamus, & Deo fidere, & paucis contenti esse. Per rapacissimas aues potest nobis dare, dator munerum. Sed duobus piscem vnum dedit. Non suffecit? etiam ad abundantiam pluribus suffecit. Et aquilæ dimidium remiserunt, in confusionem illorum, qui nunquam dicunt: *sufficit*. Sed exemplum antiquius audiamus & discutiamus.

§. III.

Frugalissimum S. Pauli & Antonij Eremitarum conuiuium.

Paulus Eremita ab hominum consortio opéq; longissimè remotus, Deo cordi fuit, qui eum, sicut olim Eliam, per volucres parauit.

uit. Cum illum inuifisset Antonius jucundissimoque alloquio & recreasset, & recreatus esset, perspicuè hanc Dei curam vidit. De utroque D. Hieronymus ita scribit: *Inter has sermocinationes, suspiciunt alitena cornuum in ramo arboris consedisse. Qui inde leniter subuolans integrum panem, ante mirantium ora, deposuit. Post cuius abscesum; Eia, inquit Paulus, Dominus nobis prandium misit, verè pius, verè misericors. Sexaginta iam anni sunt, quòd accipio dimidijs semper panis fragmentum: verùm ad aduentum tuum, militibus suis Christus duplicauit annonam. Igitur Domino gratiarum actione celebrata, super vitrei fontis marginem uterq; consedit. Hic verò, quis frangeret panem, oborta contentio panè diem duxit in vesperum. Paulus more cogebat hospitij, Antonius jure refellebat etatis. Tandem consilij fuit, ut, apprehensò è regione pane, dum ad se quisque nititur, pars cuique sua remaneret in manib⁹. Dehinc paululum aqua, in fonte, prono ore libarunt: & immolantes Deo sacrificium laudis, noctem transgèrere vigilijs, Quid hoc, ò Superi! quis hìc dapifer? vorax & furax auis mensæ ministrat? & cibum affert, cui ipsa libentiùs inhiaret! At optimus œconomus, optimus cocus est Deus, nouit panè*

pi-

S. Hierò.
in vita
Pauli E-
reim.

pinfere, sine furno, nouit os corui frœnare,
 vt famulis non defit, quo vescantur, pro e
 non sollicitis sollicitus. Sed, ô cœli Rector,
 quid hoc est? tam senibus? tam sanctis? tam
 sanctè conuenientibus seruis tuis adeò ple-
 beium, abstemium, & propè dixissem cani-
 num, immò coruinū apparas prandium? e-
 pulas instruis conuiuiales ac hospitales, nec
 quidquam apponis, nisi limpidam aquam, &
 vnicum, pro duobus ieiunis, & sanctis viris,
 panem; quod & Eliæ fecisti, mittens ei sub-
 cinericiū panem, & vas aquæ, per Angelū.
 Itāne tractas tuos seruos, imò tuos amicos?
 hæc tua paterna cura est? hoc prouidentie
 tuæ indicium? cum interim inimicis tuis,
 qui te quotidie offendunt, & blasphemant,
 graue est, vt lautissimis prandijs cœnisque
 contenti sint? neq; iam plebeium panem,
 aut fontanam aspiciunt, sed ne Atticis quidē
 bellarijs saturi, & Græco meraco vino lan-
 guidi possunt aut famem placare, aut sitim
 restinguere. Nempe non tam tu illos, quàm
 illi seipfos pascunt, lautitijsque famem non
 pellunt, sed irritant, sitim non domant, sed,
 velut oleo ignibus affuso, magis inflamant:
 vt, cum perituro diuite, epulantes quotidie
 splendide, splendide pereant. & sitim me-
 reant.

reantur sempiternam. Illis nihil sufficit, quia deest benedictio, cum qua modicum sufficit. Sanctis nihil deest, quia omnia adsunt, cum Deus adest. Hoc est, quod Psalmista ait: *Diuites eguerunt, & esurierunt: inquirentes autem Dominum, non minuentur omni bono.* Apponuntur illis sanè assa & elixa, è siluis & è montibus petita, volantia & natantia; sed inter hæc omnia esuriunt & sitiunt; abundant & egent, sicut Midas inter aurum, & Tantalus inter fugacia poma. Quidni esurirent, qui conuiuium super conuiuium struunt, qui quater in die comedunt? qui cœnas cum prandijs connectunt? qui fercula apponunt, quorum ne numerandi quidem, ne dum edundi copia est? qui tot perdices, ficedulas, gallinas, phasianos; qui totos non tantùm lepores, sed etiam apros mensis inferunt? & tamen semper esuriunt, semper sitiunt, semper ægrotant. Hoc est, quòd magna illa Prophetissa, in Deo suo, magnificabat, qui *esurientes impleuit bonis, & diuites dimisit inanes.* Nunquid enim subcineritius tantùm fuit panis, quem ad caput suum inuenit Elias? & tamen *ambulauit in fortitudine cibi illius, quadraginta diebus, & quadraginta noctibus: usq; ad montem Dei Horeb.* Nec

Psal. 33.

11.

Luc. 11.

53.

3. Reg. 14.

6.

Dan. 1. 12.

vole-

volebat Daniel, cum tribus pueris, nisi *legumina ad vescendum, & aquam ad bibendum*, & tamen apparuerunt *vultus eorum meliores, & corpulentiores*, pra omnibus pueris, qui *vescebantur cibo regio*. Ergo amici Dei, & pauperes, quorum est regnum Dei, non solum exquisita non curant, sed etiam refugiuunt, quidquid est delicatum. Quin saepe neque micis saturantur, quae cadunt de mensa dominorum, & tamen sani sunt, atq; robusti: morbis innumeris carent, quibus, qui in domibus regum sunt, scatent. Nempe diuina bonitas alit illos, & ipsa abstinentia est illis pro medicina.

§. IV.

Præmia & poena ieiunium quadragesimale obseruantium, aut violantium.

Ad eundem modum, qui Ecclesiae præcepto, per 40. dies, graui abstinentia obediunt, & sanescunt saepe, & insuper hostem domesticum carnem spiritui rebellatem domant; Acheronticas laruas vincunt; peccata abstergunt; in spem veniunt, quae clamat: *Beati qui esuriunt & sitiunt, quoniam in caelo, cum Lazaro, saturabuntur.* O quanta tunc erit rerum metamorphosis! Tunc bona recipient, qui nunc magis affliguntur; & qui nunc

Matth.
5. 6.